

какъв начин нетипичната (навярно и спорадична) за К. Христов, открито съчинената по *лермонтовски* образец „мелодия“. Допълнително объркване внася и първият вариант на Яворовото „Желание“, който само за удобство може да се нарече *прототекст*. Всъщност става дума за два равностойни текста (създадени на 26 юни 1900), от които вторият е предпочетен като окончателна версия, вероятно защото по-стриктно се придържа към конвенциите на текста по Лермонтов (той не съдържа такива *ботевски* наноси като *милваца серена*...). Окончателното „Желание“ на Яворов интригува най-вече с изтласкания образ на *бездната* и с наложения, доминантен образ на асоциалното, *пустинно* пространство. Аналогията между К.-Христовите спорадично изникнали *пустинни брегове* и симптоматичните *пустинни самоти* на Яворов е очевидна. От друга страна, изличаването на стиха *Покой над бездна мълчалива* в христоматийното „Желание“ не бива да се тълкува единствено като възпроизвеждане на популярни Лермонтови аспирации – на утихналият свят, забравата, сладостното уединение. Колкото и озадачаващо да звучи подобно твърдение, Яворов от 1900 г. вероятно се стреми към *единен* топосен модел, проникнат най-вече от *лермонтовски* гещалти. Поради това *далеч в пустинни самоти* е предпочетената формула, твърде родствена на *Бог знай вече, де далече, / в диви пуцинаци...* („Калиопа“, 1899). Стремещт към *топосна моностилистика* съвремененно изличава непосредно явилния се глобален символ *бездна*, т.е. конвенционалният поетически изказ надмогва уникалното *дълбинно* възприемане. Доминанцията на *пустинята* дава донякъде основание да говорим за двата образа у ранния и у късния поет като за конкуриращи се. Достатъчно е обаче да припомним репрезентативния стих на зрелия Яворов *тръпнем пред безмълвните им бездни* („Нирвана“), за да се убедим в пълноценното битие на *бездната* и предимно в това, че съставлящият своя христоматисен корпус поет наистина признава неопровержимата глобалност на този